

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. M.**, zast. JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1353/1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 21. 12. 2004, č. j. 24 Az 160/2004 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 23. 2. 2004, č. j. OAM-506/VL-18-12-2004. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že stěžovateli se neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu v cizím jazyce (pravděpodobně v jazyce ukrajinském); na výzvu soudu předložil její překlad do českého jazyka. V žalobě pak stěžovatel v obecné rovině namíтал porušení § 32 odst. 1,

§ 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Konkrétně namítal, že v zemi původu měl problémy z důvodu příslušnosti k sektě Svědci Jehovovi. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl Krajský soud v Ostravě obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu); ze spisu jednoznačně podle krajského soudu vyplynulo, že stěžovatel se svými problémy účinně neobrátil na domovské orgány, resp. nevyčerpal právní prostředky k ochraně svých práv. Krajský soud v Ostravě stejně jako žalovaný správní orgán neshledal ani naplnění § 13 a 14 zákona o azylu. Stejně tak soud neshledal naplnění důvodů vymezených v ustanovení § 91 zákona o azylu, pro které by bylo třeba vyslovit překážku vycestování. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně kasační stížnost, s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jehož naplnění spatřuje v tom, že mu nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 a nebyla mu tak umožněna účast na jednání soudu. S ohledem na výše uvedené pak stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně do kasační stížnosti uvedl, že „stěžovatelka“ (jedná se o stěžovatele – pozn. Nejvyššího správního soudu) považuje rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě za nesprávné, a má za to, že za takové situace je rozhodnutí krajského soudu stíženo nepřezkoumatelností z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a žádá, aby napadené „usnesení“ bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat. Odkázal na správní spis a doplnil, že nepodporuje přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jehož naplnění spatřuje toliko v tom, že mu nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 s. ř. s. a nebyla mu tak umožněna účast na jednání soudu.

Ze soudního spisu pro Nejvyšší správní soud vyplynulo, že Krajský soud v Ostravě dne 8. 10. 2004 vypravil na adresu uvedenou stěžovatelem v žalobě (*P. Z.* – adresát byl na dlouhodobém opuštění *P.* do 16. 7. 2004, jelikož se nevrátil, byl dne 18. 7. 2004 odepsán z evidence *P.* pro svévolný odchod, návazně se do *P.* vrátil a opět byl na dlouhodobém opuštění *P.* do 13. 9. 2004, kdy se taktéž nevrátil a byl znovu odepsán z evidence *P.* 15. 9. 2004 pro svévolný odchod, a dne 6. 10. 2004 se do *P.* vrátil) zásilku (připravenou poprvé k odeslání 15. 6. 2004) obsahující vyjádření žalovaného správního orgánu a přípis, ve kterém byl stěžovatel požádán o sdělení, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci samé rozhodnuto bez jednání. Z údajů na dodejce založené ve spisu vyplývá, že stěžovatel označený přípis převzal, přičemž datum převzetí napsané rukou, není jednoznačně čitelné. Nejvyšší správní soud předmětné datum vyhodnotil jako 12. 10. 2004, což odpovídá i časové souslednosti úkonů soudu, které tomuto pokusu o doručení zásilky předcházely, jakož i úkonů soudu, které na dané doručení navazovaly. V předmětném přípisu byl stěžovatel výslovně vyrozuměn o tom, že souhlas bude udělen také tehdy, nevyjádří-li se ve lhůtě dvou týdnů případný nesouhlas s takovým postupem. Jak rovněž vyplývá ze spisu, stěžovatel takový nesouhlas ve stanovené lhůtě nevyjádřil a Krajský soud v Ostravě proto v řízení o žalobě správně postupoval podle § 51 s. ř. s., a rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

S odkazem na skutečnosti zjištěné ze soudního spisu tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovatelově námitce stran nedoručení výzvy krajského soudu ve smyslu § 51 s. ř. s. a neumožnění případné účasti na jednání soudu. Nedošlo tak k naplnění označeného stížnostního důvodu.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu